

Jéga Szabó Ibolya

Évezredekén át

Brisbane, 2010

Hatalmas éjszakai vihar tombolt Brisbane, kelet-ausztráliai város felett, ami ilyentájt itt nem ment ritkaságszámba, de a vihar, a szakadó eső nem hozott enyhülést a város lakóira. Február közepe volt, a forróság és a pára szinte elviselhetetlenül nyomasztotta az embereket. Mindezek ellenére üdülők hada, messzi vidékről érkező turisták nagy serege lepte el a folyóparti fürdőhelyeket, az óceánpartot, melyen végeláthatatlan hosszúságban csodálatos fehér homokkal borított strand húzódott végig. Ha leszállt az este, a városlakók is a kivilágított partokon piknikeztek, golfoztak, csábító barbecue-illatot vitt szerte a szél. Itt a nyugodt, békés életforma volt a megszokott, senki nem rohant, tombolt a pozitív életöröm. Jelszavuk: Ne aggódj, semmi feszültség, lazíts! A hivatalnokok, banktisztviselők a déli órákban ledobták szigorú fekete öltönyeiket, nyakkendőjüket, és lazán, rövidnadrágban, pólóban, egy jeges húsítóval a kezükben lesétáltak a folyópartra, jól kipihenték magukat, ezután visszasétálva a munkahelyükre, úgy érezték, hogy készek megváltani a világot, vagy legalább képesek lesznek kibírni az este hatig tartó munkaidőt. A téli időjárás kellemesebb volt, és sokkal szárazabb, nem

fojtotta saját izzadtságába az embert a párás levegő. A nappali hőmérsékletet is ki lehetett bírni klíma nélkül, az éjszakák pedig, sokak öröme, kifejezetten hűvösek voltak. Ki ezt, ki azt szerette, egy biztos, hogy Brisbane gyönyörű városába egész évben özönlöttek a nyaralók és a turisták. Ide vonzotta őket a sok látnivaló, a napfény, az óceánpart, a klíma, a nyüzsgő belváros éjszakai élete, az egzotikus japán- és botanikus kert. Kelet-Ausztrália napfényes nagyvárosa millióknak adott otthont, de a városmag kivételével mégis egy vidéki kertváros csendes képét mutatta az erre utazóknak. Ez az ellentét, a változatosság még csábítóbbá tette a várost és környékét az ide látogatók számára.

Miriam Bennet vagyok, mióta megszülettem, pontosan negyvenöt éve és két hónapja, a Middle utca 224-es számú házában lakom. Szüleim tragikus autóbalesete óta, melyet csak én éltem túl, kisebb-nagyobb megszakításokkal ugyan, de egyedül élek itt, már vagy huszonöt éve. A házon bizony látszik az idő vasfoga, ráférne egy alapos renoválás, de mindig halogatom, elköltözni sem akarok, a környéke kies, csendes és hívogató, hát itt maradok. Az utcai, hatalmas tűzvirágfák szinte elrejtik a járókelők szeme előtt a koszos fehér házamat. Az udvarom, mondhatnám, gondozatlan, csak a vörös föld virít az autóbejáratnál, hátul pedig kisebb dzsungel vette birtokba a telket. Füttyülök rá. Se energiám, se időm, se kedvem nincs rendbe tenni, vagy tetetni. A házat hajdanán cölöpökre építették, mint a régi házak többségét, talán a szökőártól vagy árvíztől tartottak az építőik, ami időnként be is következett, de a tavalyi ár a mi utcánkig nem ért el. Így legalább megspórolom az autógarázs költségeit. Az évek alatt összegyűlt lomnak is kitűnő rejtkehelyet ad a ház alja, amíg a Brisbane folyó visszafelé nem kezd folyni, mert akkor kimossa a sok kacatot, az autómmal együtt. Ekkora áradás mostanában nem volt, csak a múlt században. Most nem érdekel a ház külseje, szeretek itt élni, és úgy érzem, ha elhagynám ezt a házat,

írni sem tudnék már soha többé. Itt az időm nagy részét az írás tölti ki, déltől késő éjszakáig püfölöm a klaviatúrát, csak annyi időre állok fel, hogy az elgémberedett lábaimat megmozgassam, és gyomrom korgását elnyomjam egy szendviccsel.

Önmagammal sem sokat törődöm, sajnós, ahogy ezzel a vén házzal sem, nem vagyok az a hiú női típus. Sokszor egész nap egy szál bugyiban és egy lenge pólóban járok-kelek a lakásban, sőt a teraszon is így kávézom, olvasgatok, pedig ide belátnak az utcai járókelők, és a szomszédjaim is. A félhosszúra meghagyott, szögegyenes, nap szőkítette világosbarna hajam többnyire csak akkor fésülöm és tartom kordában, ha kimegyek a házból. Egy valamire azért egy kicsikét hiú vagyok, a még mindig formás lábaimra. Csak drága és csinos szandálba, papucsba bújtatom őket. Sminket keveset használok, szerencsés bőrt örököltem, és szép zöld tekintetet, sötét szempillákkal. Fiatalos kinézettel áldott meg a teremtő, anyámnak köszönhetem, letagadhatnék jó néhány évet, de ilyesmire soha nem vetemedek, bármilyen csinos is az a férfi.

Sikeres női regényeket hozok össze, a kiadóm biztos lehet a haszonban. Szinte már zaklat, ha késik valamilyen okból a várt regény, vagy ha még nem kezdtem el a következőt. Én nem tudom csak úgy, egyszerűen elkezdeni a regényírást, szükségem van egy kis időre. Heteken át ásom bele magamat a történetbe, már-már kezdem úgy érezni, hogy önmagam is része vagyok az elképzelt eseményeknek. Látom magam előtt a történetet, mintha filmvásznon futna, a szereplők is eleven emberekké válnak a képzeletemben, saját arcuk lesz, még a hely, a házak, a szobák is úgy jelennek meg, mintha jártam volna ott, ami bizony sokszor igaz is. Szeretek utazni, néha átrepülök az Egyesült Államokba, Los Angeles-be az öcsémhez, Brandon családjához, nagy ritkán Európába, és nagyon sokszor Hawaiira és Új-Zélandra. Ezekon a helyeken töltődöm fel, ehhez elég néhány

vidám parti, érdekes emberekkel, s máris megszületett a következő regényem alaptörténete. Ezeket a történeteket a szerelem, a női praktikák által összegubancolt romantikus események teszik izgalmassá, gördülékenynyé és olvasmányossá, ráadásként mindezek egy napfényes, élettel teli, kies vidéken, gyönyörű környezetben zajlanak. A szereplőket fiataloknak, szépeknek és sikereseknek kell ábrázolnom, ennyi az én írói receptem, a népszerűséghez pont elegendő. Tudom, hogy ponyvairodalom az egész, de kelendő, és szépen megélek, pontosabban megélünk a kiadómmal egyetemben belőle.

Ezen a mai viharos hajnalon az olykor-olykor visszatérő és gyötrő rémálmom riasztott fel, egész testem úszik ilyenkor az izzadtságban, szaporán szedem a levegőt – mint mindig –, és boldog vagyok, hogy csak álmodtam az egész szörnyűséget. Ilyenkor elgondolkodom a magányos életemről, mely csak mások számára tűnik borzasztónak. Én mindig elégedett vagyok ezzel a szingli-életmóddal, és nem is érzem magam egyedül, egy percig sem. Megnyugtat a tudat, hogy senki nem szól bele az életembe, akkor kelek és fekszem, amikor akarok, akkor dolgozom, amikor kedvem van hozzá, és ha az időm engedi, szabadon utazhatok bárhova. Egyszerűen tökéletes, hogy nem kell senkihez igazodnom. Ha jól belegondolok ebbe, talán ez a függetlenség, de nevezhetjük szabadságnak is. Sokan ábrándoznak csak az efféle szabadságról, de ezt már csak az önelégültségem súgja.

Regényeim alakjai szinte velem élnek, az írás leköti minden időmet. Sőt, néha még az is előfordul, hogy zavarnak a látogatóim, és alig várom, hogy becsukjam mögöttük az ajtót. A magány csak azok számára kínzó érzés, akik nem tudnak mit kezdeni vele, vagy akiknek az élethez segítség kell – mondogatom a barátaimnak. Hát igen, az ember, társas lény, ezért az a kevés kivétel, aki szereti a magányt, csak erősíti ezt a szabályt.